

opusdei.org

Doi oameni curajoși

Video. Rome Reports.
Canonizarea papilor Ioan al XXIII-lea și Ioan Paul al II-lea,
omilie. (27 aprilie 2014)

29.04.2014

Video. Rome Reports. Canonizarea papilor Ioan al XXIII-lea și Ioan Paul al II-lea, omilie. (27 aprilie 2014)

Textul în română

În centrul acestei duminici care încheie Octava de Paști și pe care sfântul Ioan Paul al II-lea a voit ca să aibă titlul de Milostivirea Divină,

sunt rănilor glorioase ale lui Isus înviat.

El le-a arătat deja prima dată când a apărut apostolilor, chiar în seara zilei după sâmbătă, în ziua Învierii. Însă în seara aceea, așa cum am auzit, nu era Toma; și atunci când ceilalți i-au spus că l-au văzut pe Domnul, el a răspuns că dacă nu va vedea și nu va atinge acele răni, nu va crede. După opt zile, Isus a apărut din nou în cenacol, în mijlocul discipolilor: era și Toma; s-a adresat lui și l-a invitat să atingă rănilor sale. Și atunci acel om sincer, acel om obișnuit să verifice personal, a îngenuncheat în fața lui Isus și a spus: "Domnul meu și Dumnezeuul meu!" (In 20,28).

Rănilor lui Isus sunt scandal pentru credință, dar sunt și verificare a credinței. Pentru aceasta în trupul lui Cristos înviat rănilor nu dispar, rămân, pentru că acele răni sunt semnul permanent al iubirii lui

Dumnezeu față de noi, și sunt indispensabile pentru a crede în Dumnezeu. Nu pentru a crede că Dumnezeu există, ci pentru a crede că Dumnezeu este iubire, milostivire, fidelitate. Sfântul Petru, preluându-l pe Isaia, le scrie creștinilor: "Prin rănilor lui ați fost vindecați" (1Pt 2,24; cf. Is 53,5).

Sfântul Ioan al XXIII-lea și sfântul Ioan Paul al II-lea au avut curajul de a privi rănilor lui Isus, de a atinge mâinile sale rănite și coasta sa străpunsă. Nu le-a fost rușine de trupul lui Cristos, nu s-au scandalizat de El, de crucea sa; nu le-a fost rușine de trupul fratelui (cf. Is 58,7), pentru că în fiecare persoană suferindă îl vedeau pe Isus. Au fost doi oameni curajoși, plini de parresia Duhului Sfânt, și au dat mărturie Bisericii și lumii despre bunătatea lui Dumnezeu, despre milostivirea sa.

Au fost preoți și episcopi și papi din secolul al XX-lea. I-au cunoscut tragediile, dar n-au fost doborâți de ele. Mai puternic, în ei, era Dumnezeu; mai puternică era credința în Isus Cristos Răscumpărătorul omului și Domn al istoriei; mai puternică în ei era milostivirea lui Dumnezeu care se manifestă în aceste cinci răni; mai puternică era apropierea maternă a Mariei.

În acești doi oameni contemplativi ai rănilor lui Cristos și martori ai milostivirii sale locuia "o speranță vie", împreună cu o "bucurie nespusă și strălucită" (1Pt 1,3.8). Speranța și bucuria pe care Cristos înviat le dă discipolilor săi și de care nimic și nimeni nu-i poate priva. Speranța și bucuria pascale, trecute prin cuptorul despuierii, al golirii, al apropierii de păcătoși până la extrem, până la greață datorită amărăciunii aceluia potir. Acestea

sunt speranța și bucuria pe care cei doi Papi sfinți le-au primit în dar de la Domnul înviat și la rândul lor le-au dăruit din belșug poporului lui Dumnezeu, primind recunoștința sa veșnică.

Această speranță și această bucurie se respirau în prima comunitate a credincioșilor, la Ierusalim, despre care vorbesc Faptele Apostolilor (cf. 2,42-47), pe care am ascultat-o în prima lectură. Este o comunitate în care se trăiește esențialul Evangheliei, adică iubirea, milostivirea, în simplitate și fraternitate.

Și aceasta este imaginea Bisericii pe care Conciliul al II-lea din Vatican a ținut-o în fața sa. Ioan al XXIII-lea și Ioan Paul al II-lea au colaborat cu Duhul Sfânt pentru a restabili și a actualiza Biserica după fizionomia sa originară, fizionomia pe care i-au dat-o sfinții în decursul secolelor. Să

nu uităm că tocmai sfinții sunt cei care trimit înainte și fac să crească Biserica. Convocând Conciliul, sfântul Ioan al XXIII-lea a demonstrat o delicată docilitate față de Duhul Sfânt, s-a lăsat condus și a fost pentru Biserică un păstor, un conducător-condus, condus de Duhul Sfânt. Aceasta a fost marea sa slujire adusă Bisericii; pentru aceasta mie îmi place să-l gândesc ca Papa docilității față de Duhul Sfânt.

În această slujire adusă poporului lui Dumnezeu, sfântul Ioan Paul al II-lea a fost Papa familiei. Așa a spus el însuși, odată, că ar fi voit să fie amintit, ca Papa familiei. Îmi place să subliniez acest lucru în timp ce trăim un drum sinodal despre familie și cu familiile, un drum pe care cu siguranță el îl însoțește și îl susține din cer.

Fie ca amândoi acești noi sfinți păstori ai poporului lui Dumnezeu să

mijlocească pentru Biserică, pentru ca, în timpul acestor doi ani de drum sinodal, să fie docilă față de Duhul Sfânt în slujirea pastorală adusă familiei. Fie ca amândoi să ne învețe să nu ne scandalizăm de rănile lui Cristos, să intrăm în misterul milostivirii divine care mereu speră, mereu iartă, pentru că mereu iubește.

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
(www.ercis.ro)

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/doi-oameni-curajosi/> (26.03.2025)